"Nu te închina până nu știi cine este sfântul"
(Proverb românesc)

credință iubire speranță
LUMEA SATELOR

ANUL I, Nr. 8/9 mai/iunie 1995
4 pag. - 100 lei

PUBLICAȚIE PENTRU CEI CE MUNCESC, DAR ȘI GÂNDESC

O VORBĂ PROASTĂ

Multe sunt vorbele proaste ce-i vin românului pe buze și care trec drept "înțelepciune populară": de la proverbul cu "*capra vecinului*", trecând prin punerea la îndoială a frăției între oameni ("*Este frate, dar brânza e pe bani*") și ajungând până la îngăduința sau chiar simpatia față de rău, care adeseori e tratat admirativ (când se spune despre câte cineva că e "*al dracului*" sau "*dat dracului*"!). Uneori răul personificat (dracul) este chiar mângâiat, devenit "*drăcușor*", "*aghiuță*", "*michiduță*" etc. În fond, tinde să repete românul, "*nici dracul nu-i așa de negru cum pare*"...

Dar cea mai proastă dintre toate aceste vorbe este, fără îndoială, cea care îndeamnă la cârdășia efectivă cu răul: "*Fă-te frate cu dracul până treci puntea!*". Câtă nesăbuință! Pe această mentalitate greșită se întemeiază toată "filozofia" *compromisului* la români. De cel puțin câteva sute de ani ne amăgim cu asemenea *falsă înțelepciune*, nu doar ca indivizi, ci și ca popor. De aici nu ne-au venit decât un lung șir de nenorociri, care ne-au desfigurat sufletește. Până și cu "diavolul" comunist am încercat "să ne facem frați" și iată unde am ajuns! Căci în realitate nu este cu putință să dobândești un bine durabil prin intermediul unui rău.

Cine se face "frate cu dracul", nu trece nici o "punte" cu adevărat, căci dracul este vrăjmașul nedezmințit al oricărei împliniri sau biruințe pozitive. Nu există naivitate mai mare decât să crezi că Înșelătorul însuși s-ar putea lăsa omenește înșelat sau că, altfel spus, omul ar putea fi mai "al dracului" decât dracul! Dacă te faci frate cu răul, răul te mănâncă, fie și fără să-ți dai seama, căci tocmai de aceea se numește *rău*.

Și cum să te înfrățești cu ne-fratele însuși?! Cum arătam și altădată, "diavolul" înseamnă în grecește, de unde se trage cuvântul, "cel care dezbină", "cel care învrăjbește". Firea și scopul lui este tocmai să-i dezbine pe oameni, să împiedice orice fraternitate. De aceea, în unele legende vechi, în timp ce lui Dumnezeu i se spunea "Fârtatul" (Fratele), diavolului i se spunea "Nefârtatul" (Ne-fratele).

Și iarăși: cum să realizezi *ceva* cu cel ce năzuiește *nimicul*?! Căci dacă Dumnezeu este principiul creației, diavolul este principiu al distrugerii, al *nimicirii*. Ce altceva poate fi Răul decât negația permanentă a Binelui?

Și apoi nu ne avertizează Hristos că nu putem sluji în același timp "și lui Dumnezeu și lui Mamona"?!

De aceea, cu Răul, orice formă ar căpăta el, nu trebuie să facem nici un compromis! Căci Răul atât așteaptă ca să ne înghită! Răului trebuie întotdeauna să-i întoarcem spatele și numai pe Bine să ne întemeiem, chiar dacă uneori calea Binelui pare mai anevoioasă. Iată *înțelepciunea* de care avem nevoie, dacă nu vrem să ajungem la lada de gunoi a istoriei (în lumea aceasta) și la chinurile iadului (în lumea de dincolo)! *Cine are urechi de auzit, să audă!*

Răzvan CODRESCU

"Nu suntem dar contra nici unei libertăți, oricare ar fi aceea, dacă ea e compatibilă cu existența Statului nostru ca Stat național-românesc și dacă se adaptează în mod natural la progresele reale făcute de noi până acuma. Numai pe terenul acesta găsim că o discuție este cu putință. Cine susține însă ca absolute și neînlăturabile principii a căror aplicare ar fi echivalentă cu sacrificarea unui interes național, acela nu poate fi omul nostru. Așteptăm dar ca, pe multe terenuri ale vieții publice, spiritele cinstite, de orice opinii s-ar fi ținut până acuma, să simtă nevoia unei reacțiuni sănătoase și conforme cu trebuințele actuale ale țării"...

M.EMINESCU

NOI "APOSTOLI" ÎN ROMÂNIA

Din tot ce se vede, România este ca şi necunoscută în străinătate. Preşedintele Mitterand a făcut acum vreo doi ani declaraţia că "Ungaria între cele două războaie mondiale a pierdut două treimi din teritoriu", lăsând să se înţeleagă că a fost nedreptăţită. Iar nedreptatea i-am făcut-o noi (luându-i Ardealul), Sârbii şi Slovacii.

Dar d-l Mitterand nu ştie că aceste teritorii nu erau ungureşti, ci româneşti, sârbeşti, croate, slovene, slovace, fiind locuite nu cu unguri, ci cu oameni din aceste naţionalităţi. Nimic din teritoriul locuit compact de unguri nu s-a pierdut.

La Simpozionul Internaţional din 8-9 octombrie curent, cu tema "23 august 1994 în istoria României", profesorul universitar dr. George Jewsberry de la Oklahoma, America, făcea necugetata afirmaţie: "Odată cu ofensiva sovietică în Europa de Est, după 23 august 1944, I.V.Stalin şi-a reanexat teritoriile ţariste Basarabia şi Bucovina, cât şi teritoriile ucrainene şi poloneze"(!!!).

Aceasta arată cât de puţin cunoaşte acest profesor american istoria şi geografia României şi a Poloniei, ba cât de greşit le cunoaşte.

Dar dacă apusenii nu cunosc istoria României, cu atât mai puţin cunosc religia ei.

Sectari de tot felul: Martori ai lui Iehova, baptişti, evanghelişti, penticostali, s-au gândit după Revoluţie să vină să ne "încreştineze", să ne propovăduiască Evanghelia. Ei n-au putut fi opriţi, spunându-le "Nu e nevoie de dvs.; noi suntem demult creştini". Ei au venit cu autorizaţii speciale.

Unii, poate, sunt bine intenţionaţi. Ştiind că am fost 45 de ani sub comunişti, ei au presupus că ne-am pierdut credinţa. Alţii vor fi venit din dorul de a face prozeliţi, oricare ar fi starea credinţei la noi.

Ei vin cu nişte atitudini doctorale, ca şi când ar fi mai presus de noi şi ar cunoaşte adevărul, pe când noi am fi ignoranţi. Unora nu le place să-i descoşi: "Ce credinţă aveţi?". Se ascund. Ne spun doar că sunt ''creştini''.

Ce le-am putea spune acestor misionari? Bine aţi venit? Nu putem să le spunem asta. De ce ? Pentru că ei s-au înşelat asupra noastră. Ei nu ne cunosc. Cu toată presiunea comunistă de 45 de ani noi am rămas în mare majoritate creştini, ortodocşi.

Noi am vrea să rămânem într-o unitate a credinţei, într-un bloc unitar ortodox, iar ei sunt prea variaţi. Noi nu vrem să ajungem ca în America, fărâmiţaţi în mii de părticele, ci uniţi într-o singură credinţă. Tăria noastră stă în unitatea noastră.

Dar mai e ceva: credinţa noastră este autentică, curată, cum am primit-o de la Sfinţii Părinţi. Ea se reazemă pe dogmele sfintelor sinoade ecumenice, pe învăţăturile Sfinţilor Părinţi ai Bisericii, pe Sfânta Tradiţie. Ea este o credinţă adevărată, ortodoxă, adică o învăţătură dreaptă, sfântă, nefalsificată, fără adaosuri şi omisiuni. Ea vine direct de la izvor, printr-o transmitere neîntreruptă. Este vistieria noastră sfântă, lăsată moştenire din străbuni, este bogăţia noastră.

Toată lupta Sfinţilor Părinţi a fost să înlăture erezia, să o distrugă, să prindă în dogme adevărul pur. Şi prin rugăciune, prin studiu şi prin har, l-au prins. Şi ni l-au transmis nouă.

Cu ce vin nou "Apostolii" de azi? Cu erezii vechi şi noi, cu lepădarea Sfintei Tradiţii, cu lepădarea unor taine, cu lepădarea sfintelor icoane şi a sfintei Cruci. Ba mai mult; ei leapădă pe Maica Domnului, pe Sfânta Fecioară Maria, spunând că este "o femeie obişnuită". Deşi îngerul Gavriil i-a spus "Bucură-te tu cea plină de dar, Domnul este cu tine, binecuvântată eşti tu între femei". Să adori pe Fiul şi să lepezi pe mama Lui? Cum vine asta? Care-i logica? Dacă ar fi fost o femeie stricată sau de rând, ar mai merge. Dar aşa? Ea era aleasă pentru naşterea Domnului, era plină de dar.

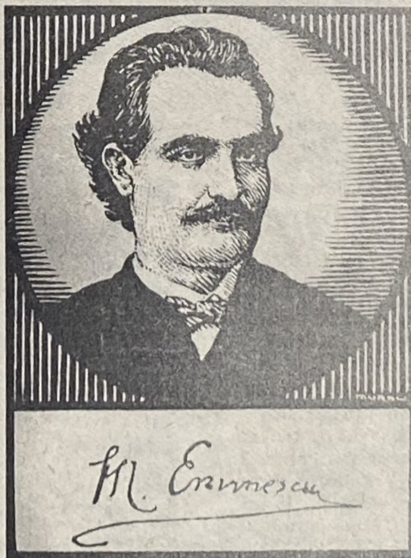
Să lepezi sfânta Cruce, altarul pe care s-a jertfit Domnul nostru pentru mântuirea noastră ? E chip cioplit? De ce îl trimite Domnul Iisus Hristos ca semn al Lui când va veni să judece lumea?

Deci aceşti sectari nu vin să ne restabilească credinţa, ci să ne dea o credinţă nouă. Mai bună? Nu? Ci mai rea. Nu mai rea; foarte rea. Ei vin cu erezia, cu rătăcirea, cu ignoranţa.

În alte timpuri, asupra unor astfel de oameni s-ar fi aruncat anatema, blestemul, şi ar fi fost alungaţi cu revoltă.

Acum, în vremea tuturor libertăţilor, când Apusul legiferează libertatea homosexualităţii şi ne cere să facem şi noi asta, ce putem spune acestor noi "apostoli"? Noi nu-i vom blestema, nici nu le vom face vreun rău. Dar le putem spune: ''Vă mulţumim de bunele dvs. intenţii, dar nu este nevoie de dvs. sunteţi neaveniţi la noi.! Şi în numele Domnului Hristos, pe care şi dvs. Îl iubiţi, vă rugăm: Lăsaţi-ne în pace cu credinţa noastră! Vă implorăm: plecaţi de la noi! Şi de va fi nevoie vreodată, vă vom chema noi înşine. Dar acum plecaţi!''

Preot Nicolae Grebenea

DOINĂ

De la Nistru pân' la Tisa
Tot Românul plânsu-mi-s'a,
Că nu mai poate străbate
De-atâta străinătate.
Din Hotin şi pân' la Mare
Vin Muscalii de-a călare,
De la Mare la Hotin
Mereu calea ne-o aţin;

Din Boian la Vatra-Dornii
Au umplut omida cornii,
Şi străinul te tot paşte
De nu te mai poţi cunoaşte.
Sus la munte, jos la vale
Şi-au făcut duşmanii cale,
Din Sătmar pân' în Săcele
Numai vaduri ca acele.
Vai de biet Român, săracul!
Îndărăt tot dă ca racul,
Nici îi merge, nici se'ndeamnă,
Nici îi este toamna toamnă,
Nici e vară vara lui,
Şi-i străin în ţara lui.
De la Turnu'n Dorohoi
Curg duşmanii în puhoi
Şi s'aşează pe la noi;
Şi cum vin cu drum de fier
Toate cântecele pier,
Zboară păsările toate
De neagra străinătate;
Numai umbra spinului
La uşa creştinului.

Îşi dezbracă ţara sânul,
Codrul - frate cu Românul -
De secure se tot pleacă
Şi izvoarele ei seacă -
Sărac în ţară săracă!
Cine-au îndrăgit străinii
Mânca-i-ar inima câinii,
Mânca-i-ar casa pustia,
Şi neamul nemernicia!

Ştefane Măria Ta,
Tu la Putna nu mai sta,
Las' Archimandritului
Toată grija schitului,
Lasă grija sfinţilor
În sama părinţilor,
Clopotele să le tragă
Ziua-ntreagă, noaptea-ntreagă,
Doar s'a-ndura Dumnezeu,
Ca să-ţi mântui neamul tău!

Tu te'nalţă din mormânt,
Să te-aud din corn sunând
Şi Moldova adunând.
De-i suna din corn o dată,
Ai s-aduni Moldova toată,
De-i suna de două ori,
Îţi vin codrii-n ajutor,
De-i suna a treia oară
Toţi duşmanii or să piară
Din hotară în hotară -
Îndrăgi-i-ar ciorile
Şi spânzurătorile!

M.EMINESCU

AŞA S-A REDOBÂNDIT PĂMÂNTUL...

Când intenţia paranoicului dictator, privitoare la demolarea sistematică a satelor, a început să se întindă ca un pârjol peste trupul ţării, ţăranul a simţit că veşnicia a început să se clatine. Ce-i mai rămânea de făcut? Să-şi aştepte sfârşitul, punându-şi o ultimă nădejde în Dumnezeu. Dar pe cât de mică a fost această speranţă, pe atât de puternic a fost strigătul ei. Şi a fost auzit. Pentru că a fost nespus de disperat în curăţenia lui.

Norii de pe fruntea ţăranului începeau încet-încet să se împrăştie. Adevărata lui dragoste, pământul, îi cuprindea întreaga fiinţă. Nu a muşcat din momeala întinsă de guvernul provizoriu prin decretul 42/ 1990. Era prea puţin şi nepotrivit leacul pentru rana sufletului său. Dreptatea nu putea fi decât una singură. Şi ţăranii au intuit-o. Dar nu toţi. Au hotărât desfiinţarea agonicului CAP. Satul simţea că se vindecă de uriaşa pecingine sub care a năduşit atâţia ani.

"Să se întoarcă fiecare la pământul lui" - strigau voci în numeroasele adunări săteşti care s-au ţinut, fără să ducă la un rezultat. "Jos chiaburii" - răsunau alte voci, care de fapt îi făceau chiaburi pe cei ce aveau unul, două, hectare mai mult pământ ca aceştia.

Primăvara bătea la uşă cu pumnul. Pământul cerea îngrijire; tergiversărilor trebuia să li se pună punct. Trimişii procuraturii judeţene nu au putut rezolva nimic. Cereau doar aplicarea susmenţionatului decret.

Un oarecare număr de săteni, printre care unii cu "greutate" în sat, au iniţiat formarea unei asociaţii, fără ca în prealabil să fie consultată întreaga obşte. Însă aceşti "inimoşi" iniţiatori n-aveau nici o palmă de pământ în acel hotar. Astfel, tractoarele care au venit să scurme pământul, nu au fost întâmpinate cu urale şi chiote de bucurie, ci cu durere, pietre şi sape ridicate a revoltă. Simţind că furia îi scoate pe ţărani din paşnica lor vecuire, tractoriştii s-au grăbit să plece, unii dintre ei cu geamurile tractoarelor sparte. Văzând că încearcă să li se fure a doua oară pământul, ceilalţi ţărani şi-au luat inima-n dinţi şi s-au înfipt voiniceşte în pământurile strămoşeşti, marcându-şi cu ţăruşi fiecare holdă. Dar seara, pe când taifăsuiau cu îngrijorare, uliţa vuia de strigăte împotriva lor. Dimineaţa toţi ţăruşii erau smulşi şi arşi într-un foc al unei trecătoare biruinţe. Ce mai era de făcut? Şi-au scos plugurile de la scut, desenând pe pânza câmpului vechile răzoare. Au urmat drumuri în Capitală, la Ministerul Agriculturii. Răspunsuri firave. Au urmat interminabile procese la procuratură. Ura stătea la pândă. Liniştea, sau mai bine spus indiferenţa, s-a curmat. În Parlament era pe rol legea fondului funciar. Lucrările de primăvară au început cu oarecare incertitudine. Seara, osteniţi, ţăranii se adunau în faţa televizorului, urmărind cu sufletul la gură cum li se hotărăşte soarta. Bucuria şi mâhnirea oscilau pe chipurile lor, după cum bătea vântul prin Parlament.

Cazul "Săpânţa" însă le-a dat putere. Va să zică nu erau singurii care procedaseră astfel! Cei care credeau că dreptatea nu poate avea alt chip, au continuat cu şi mai multă dragoste să tămăduiască pământul.

S-au amenajat vechile drumuri de care, invadate fiind de mărăcini şi indolenţă. Au reapărut duleiele, avându-se grijă ca nici un sătean să nu fie păgubit, pe cât era posibil, fiindcă în imaginaţia multora, din anii colectivizării, pământul se mai lungise şi se mai lăţise.

Încetul cu încetul vechile proprietăţi au fost recunoscute de întregul sat, chiar dacă unii încă se mai hrăneau cu himere.

Notariatele au fost asaltate, deoarece odată reînviat simţul proprietăţii, avea nevoie de acte doveditoare. Şi acestea au fost dobândite, deşi destul de tulburi. Mulţi nu-şi mai cunoşteau moşii şi strămoşii pe numele cărora figurau foile de avere, însă erau numele unor ţărani adevăraţi şi nu antetul GAC sau CAP, asta fiind poate ultima dovadă că pământurile au fost luate cu japca de regimul comunist.

Când legea fondului funciar a fost dată publicităţii, pământurile erau deja împărţite în spiritul şi litera ei, nemaifiind cazul ca PDAR să se implice în transpunerea ei în practică, chiar dacă numele său are o nuanţă în această problemă.

Aşa s-a redobândit pământul într-un sat din comuna Vaţa de Jos, din inima Apusenilor.

Cineva, în treacăt fiind prin această zonă, în care istoria strigă la tot pasul, va vedea, încă ani de-acum încolo, ţărani aplecaţi cu dragoste deasupra pământului, pansându-i rănile. Iar pământul simte această iubire şi se lasă mângâiat.

Nicolae C.BROTUNA

CÂNTECUL POTIRULUI

Când holda tăiată de seceri fu gata,
Bunicul şi tata
Lăsară o chită de spice-n picioare
Legând-o cucernic cu fir de cicoare;
Iar spicele-n soare sclipeau mătăsos
Să-nchipuie barba lui Domnu Cristos.

Când pâinea-n cuptor semăna cu arama,
Bunica şi mama
Scoţând-o sfielnic cu semnele crucii,
Purtau parcă moaşte cinstite şi lucii
Că pâinea, dând abur cu dulce miros,
Părea că e faţa lui Domnu Cristos.

Şi iată potirul la gură te-aduce,
Iisuse Cristoase, Tu jertfă pe cruce,
Hrăneşte-mă, mamă de sfânt Dumnezeu.
Ca bobul în spice şi mustu-n ciorchine
Eşti totul în toate şi toate prin tine,
Tu, pâinea de-a pururi a neamului meu.

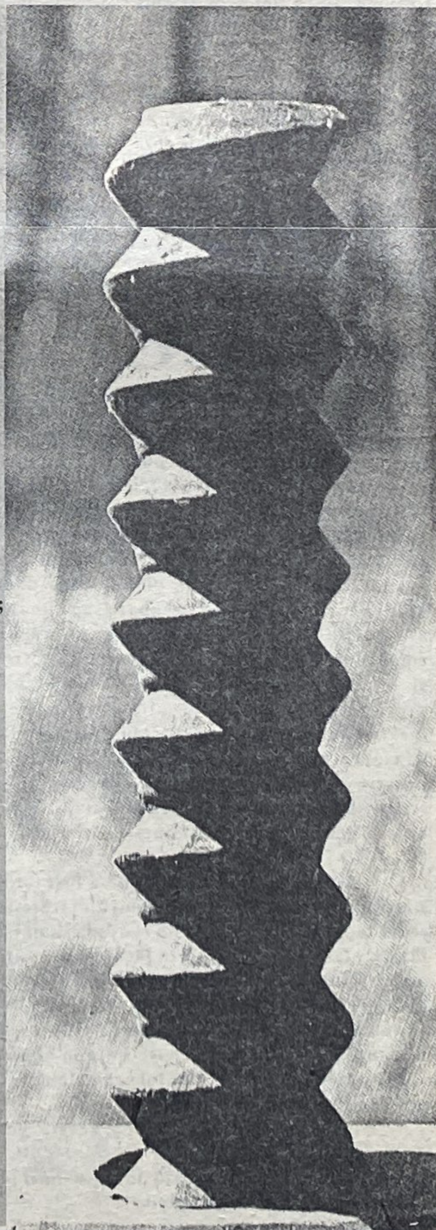
Din coarda de viţă ce-nfăşură crama
Bunica şi mama
Mi-au rupt un ciorchine, spunându-i povestea;
Copile, grăiră, broboanele-acestea
Sunt lacrimi de mamă vărsate prinos
La casnele Domnului nostru Cristos.

Apoi, când culesul de struguri fu gata,
Bunicu şi tata
În joc de călcâie zdrobind nestemate
Ce lasă ca rana şiroaie-nspumate,
Copile, grăiră, e must sângeros
Din inima Domnului nostru Cristos.

Şi iată potirul la gură te-aduce,
Iisuse Cristoase, Tu jertfă pe cruce;
Adapă-mă, sevă de sfânt Dumnezeu.
Ca bobul în spice şi mustu-n ciorchine
Eşti totul în toate şi toate prin tine,
Tu, vinul de-a pururi al neamului meu.

Podgorii bogate şi lanuri mănoase,
Pământul acesta. Iisuse Cristoase,
E raiul în care ne-a vrut Dumnezeu.
Priveşte-te-n vie şi vezi-te-n grâne
Şi sângeră-n struguri şi frânge-te-n pâine,
Tu, viaţa de-a pururi a neamului meu.

NICHIFOR CRAINIC

PROTECȚIA CULTURILOR DE LUCERNĂ ÎMPOTRIVA DĂUNĂTORILOR ȘI BURUIENILOR

Să vedem cum trebuie însămânțate noile culturi de lucernă, destinate atât producerii de furaj, cât și de sămânță. Terenul ales trebuie să fie liber de dăunători și buruieni. Aceasta se realizează prin evitarea solelor care în anii precedenți au fost puternic infestate de dăunători, ca gărgărițele leguminoaselor Sitona și viermii sârmă Agriotes, ca și de o seamă de buruieni.

Înainte de semănat este necesară efectuarea tratamentului semințelor pentru prevenirea atacului dăunătorilor de sol care rod plantulele de lucernă în perioada de răsărire. Din cauza atacului se produc mari pagube prin dispariția plantelor, în unele cazuri culturile fiind calamitate. Odată atacul instalat, el poate fi greu de oprit, practic cultura trebuind să fie întoarsă și sola reînsămânțată.

Pentru evitarea acestor situații se recomandă efectuarea tratamentului semințelor cu produse pe bază de carbofuran: Carbodan 35 ST sau Teraafuran 350 FS, la doza de 28 l/tona de sămânță. Prin utilizarea la semănat a semințelor tratate se reduce substanțial atacul dăunătorilor. Tratamentul semințeі se face centralizat, la Centrele județene de Protecția Plantelor. Manipularea acestor substanțe (care fac parte din grupa I de toxicitate) în afara instalațiilor specializate și abilitate pentru aceasta este total interzisă, în vederea prevenirii unor grave accidente. Sămânța se poate trata cu 1-2 luni înainte de semănat. Trebuie menționat că, dacă sunt respectate substanțele și dozele recomandate, nu există pericolul apariției fenomenului de fitotoxicitate.

Metoda tratamentului semințelor de lucernă este puțin poluantă, referindu-ne atât la sol, cât și la plantă. Analizele efectuate la plantele de lucernă recoltate la 30 de zile de la răsărire, au arătat că reziduurile de carbofuran (substanța activă din produsele recomandate) sunt nedetectabile. Până la împlinirea celor 30 de zile de la răsărire, este interzis pășunatul sau hrănirea animalelor cu plante de lucernă.

În continuare, sunt date elementele de combatere chimică a dăunătorilor în perioada de vegetație, fără de care nu se poate obține o recoltă de sămânță bună cantitativ și calitativ.

Strategia de combatere cu insecticide din ultima generație - substanțe piretroide de sinteză - urmărește efectuarea tratamentelor în anumite faze fenologice, astfel ca la fiecare tratament să fie combătuți principalii dăunători. Indiferent de coasa din care se recoltează sămânța, se recomandă efectuarea a trei tratamente chimice. Astfel, prima stropire se face la butonizare, a doua la începutul înfloritului, iar a treia la sfârșitul înfloritului. Pentru aceste tratamente se va utiliza unul din următoarele insecticide. Fastac 10 CE (alfamethrin), la doza de 150 ml/ha; Decis 2,5 CE (deltametrin) sau Karate 2,5 CE (cihalothrin), la doza de 300 ml/ha. Norma de soluție este de 300 l apă/ha. Trebuie arătat că, deși produsele menționate sunt selective pentru polenizatori, în perioada maximă de înflorire nu se fac stropiri în lucerniere, indiferent de coasa din care se ridică sămânța. În vederea obținerii unor bune rezultate, este obligatorie și erbicidarea. La culturile nou înființate se recomandă tratamentul preemergent (înainte de semănat) cu Diizocab sau Eradicane 6-8 l/ha prin încorporarea imediată cu discul + grapa la 6-7 cm adâncime. După răsărire, când buruienile dicotiledonate vor fi în fază de rozetă, se vor face tratamente cu Basagran 3 l/ha sau Pivot 1 l/ha. Faza optimă pentru Basagran este de 3-5 frunze adevărate (de lucernă), iar pentru Pivot chiar mai de timpuriu, la 1-3 frunze adevărate. În cazul lucernierelor vechi (anii II-IV de vegetație) se recomandă (în luna aprilie) aceleaș tratamente pentru buruienile dicotiledonate ca în cazul lucernierelor noi. În luna mai, când sunt răsărite în masă buruienile graminee, se vor face tratamente cu unul din produsele Fusilade, Gallant sau Targa, la doza de 1-1,5 l/ha, în soluție de 200-300 l/ha.

Prin aplicarea curentă în practica agricolă a metodelor de combatere a dăunătorilor și buruienilor se pot obține producții ridicate de furaj și sămânță.

Dr.*M.C.MATEIAȘ I.*
C.C.P.T.Fundulea

Țara și pădurea

E atât de legată viața țării noastre de păduri, încât nici măcar nu ne-o putem închipui fără umbra acestora. Copacii, prin rădăcinile lor, apără pământul țării, pentru a nu fi spălat de puhoaie. Pădurile primenesc aerul, dându-ne oxigenul pe care-l respirăm; tot ele, prin răcoarea și umezeala ce le mențin, apără țara de arșițele verilor secetoase și atrag ploile. Fără păduri țara ar ajunge curând un deșert ca sahara sau alte zone secetoase ale globului. Pădurea dă lemnul necesar pentru construcții, mobilă și atâtea alte obiecte trebuincioase; și tot pădurea ne încălzește iarna și ne înlesnește pregătirea hranei. Pe de altă parte, prin verdele ei, încântă ochiul și sufletul omului, insuflându-i dragoste de viață și bucurie. Pădurea ne-a fost în decursul istoriei noastre adăpost binecuvântat la vreme de restriște. Pe scurt, se poate spune că fără păduri nici noi, Românii, n-am fi dăinuit pe aceste plaiuri. S-a zis, pe bună dreptate: "Codru-i frate cu românul"...

Din păcate, dacă codrul ne-a fost totdeauna frate statornic, noi nu i-am răspuns codrului frățește. În ultimul secol suprafața pădurilor s-a redus la jumătate. S-a tăiat fără rost, cu nesăbuință, din lăcomie de câștig. Pădurile au fost date pe mâna unor venetici, ce s-au îmbogățit. Prin neglijență au ars mari suprafețe de păduri, arzând și pământul coastelor de munte de sub copaci. E plină țara de coaste pleșuve, roase de ape și spulberate de vânturi fierbinți, iar pământul crud, nelucrat, este depus pe lunci, făcându-le neproductive.

Pășunatul nerațional pe aceste coaste golașe desăvârșește stricăciunea țării.

În lungul tuturor râurilor vezi mari pete galbene, adevărate răni în trupul țării.

E nevoie de o altă purtare a noastră față de păduri. Pe cele care au mai rămas să le îngrijim ca pe ochii din cap! Toate coastele sterpe să fie împădurite, indiferent de cine le este proprietarul! Să reînființăm pădurile de protecție spre zona alpină, în munți să plantăm un copac oriunde e un loc potrivit pentru el! Nu exagerăm când spunem că aceasta este pentru țară o problemă de viață și de moarte.

I.G.OGORANU

Era prin iulie 1952. Securitatea a hotărât o acţiune în stil mare ca să lichideze rezistenţa în munţii Făgăraş. Probabil că la nivelele cele mai înalte fusese criticată pentru ineficienţă. S-au alocat mijloacele materiale considerate necesare şi un om forte a fost numit în fruntea acţiunii ca să termine, o dată pentru totdeauna, cu "banditii" ce-şi permiteau să fie liberi când toată ţara era robită.

OPERAŢIUNEA "CEAUŞESCU"

Pornind de la poalele munţilor, dinspre Făgăraş, precum şi de la Zărneşti şi Curtea de Argeş au deplasat noaptea cu camioanele efective mari de securitate. Numai în taberele instalate la Berivoi, Dejani, Sâmbăta erau cantonate în corturi efectivele a trei regimente. La Berivoi au improvizat şi un mic aerodrom pentru avioane uşoare şi elicoptere. Era pentru prima dată când se foloseau de avioane împotriva noastră. După efectivele masate şi după tehnica adusă în zonă ne-am dat seama că de data asta avem de-a face cu o acţiune mare. Ei, la rândul lor, prin agenţii pe care-i aveau peste tot, ne semnalaseră în zona Valea Rea - Moldoveanu. Drept urmare au înconjurat această zonă cu câteva cercuri concentrice, cu trupe numeroase şi au luat măsuri drastice. Astfel au repartizat la stâni efective de securitate; cu oile erau trimise, alături de ciobani, grupe de securişti ca în nici un fel să nu ne poată aproviziona, să murim de foame.

În acel moment grupul de rezistenţă era împărţit în două: unii la margine şi alţii chiar în încercuire. Cei aflaţi în zona înconjurată, cinci numai, erau: studenţii Laurian Haşiu şi Ion Chiujdea, ţăranul Gheorghe Haşiu şi elevii Remus Sofonea şi Ion Ilioi. Nu, nu intuiau nici un pericol. Din obişnuinţă, prudenţi, înaintau noaptea prin căldarea Galbănă cu intenţia de a trece muchia Moldoveanului, s-o ia pe Vâlsan şi Argeş. Vorbeau tare, când, ajunşi la muchie au auzit un sâsâit prin care cineva îi avertiza că sunt văzuţi, auziţi, înconjuraţi. Desigur un post de pândă. Au ocolit locul şi au încercat un alt punct de trecere dar din faţă au fost primiţi cu rafale de pistoale mitralieră. Au răspuns şi ei cu foc. Securiştii au fugit de la punctul de pază, fraţii au mai aruncat o grenadă defensivă dincolo de muchie, apoi au urcat în fugă şi au trecut dincolo. Aici însă, într-o şeştină erau aşezate corturile securiştilor, acum într-o agitaţie de viespar. Se alerga în toate părţile, se dădeau ordine, alunecau bolovanii şi scrâşneau pietrele sub bocancii cu măsele, soldaţii din posturile de pândă au început să tragă, se vedeau flăcările de la gura ţevilor până departe. Aveau probabil ordin să procedeze aşa ca să intimideze; noi ştiam însă că trăgeau mai mult de frică. Într-o astfel de situaţie era destul să-ţi păstrezi calmul ca să poţi vedea şi aprecia corect starea în care te afli, să-ţi iei măsurile de prevedere. Luptătorii din rezistenţă, oameni căliţi şi încercaţi, s-au retras trecând pe lângă corturi, punând pe goană santinelele întărite, au coborât golul în fugă apucând pe o potecă de-a lungul muntelui Nisipuri, din fericire nepăzită. Au trecut Valea Rea pe la Brâul Dării şi până dimineaţa au ajuns în muntele Leaota, aproape de muche. Abia aici şi-au putut da seama de gravitatea situaţiei. Pe toate muchiile din munte, cât se putea vedea, erau securişti la posturi de pândă. Cu binoclul le observau toate mişcările. Efective mari ieşeau dimineaţa din corturi, controlau munte cu munte. Fraţii se aflau în mijlocul securiştilor, ascunşi, nefăcând ziua nici o mişcare. Mâncare aveau la ei pentru două zile. Au redus porţia de mămăligă şi brânză să le ajungă cât mai mult. Erau hotărâţi, în cazul când controlul i-ar fi descoperit să spargă cercul de pe muchea Leaota şi să se îndrepte spre munţii Ludişorul şi Berevoiescu. Au stat astfel şase zile. Erau epuizaţi de foame şi se gândeau să întreprindă ceva în disperare de cauză, când, într-o dimineaţă văd securitatea că îşi demontează corturile, strânge firele telefonice, se încolonează în şir indian şi coboară pe plaiuri. Spre seară au pornit şi ei, prudenţi, în urma lor. Într-adevăr, se retrăseseră toţi. Grupa trece creasta în muntele Langa, dau de un cioban, Traian Nistor din Gura Văii, le dă de mâncare, pe el îl roagă să anunţe a doua zi securitatea că au trecut pe la el şi apoi se îndreptă spre Olt şi trec "pe Ardeal". Nu înţelegeau atunci ce i-a făcut pe securişti să se retragă, erau frământaţi de îndoieli. A trecut puţin şi s-au lămurit.

Pe ceilalţi luptători campania de securişti ne-a prins la poalele munţilor, la Berivoi, unde am văzut toată desfăşurarea de forţe. Într-o noapte cu furtună am traversat ultimul cerc de pază de la poalele munţilor şi ne-am îndreptat spre mănăstirea Sâmbăta de Sus lângă care aveam întâlnire întregul grup. Cum cei cinci nu veniseră am dedus că sunt în situaţie dificilă şi am hotărât să-i ajutăm. Am dezbătut toate variantele în funcţie de probabilităţi şi am ajuns la concluzia că ar fi bine să ne facem apariţia, ziua în amiaza mare, la o cabană vizitată de excursionişti dar depărtată de masivul Moldoveanu, astfel ca să fim văzuţi în altă parte decât acolo unde şi-a concentrat securitatea forţele.

Erau sute de turişti în dimineaţa aceea la cabana Bâlea când ne-am făcut apariţia şase oameni: Gelu şi Nelu Novac, Victor Metea, Gheorghe Şovăială, Pop Jean şi Ion Gavrilă, călcând hotărâţi şi lăsând impresia că suntem mult mai mulţi decât se vede. Am stat de vorbă cu turiştii, mulţi dintre ei studenţi la Cluj, ne-au făcut daruri pe care le-am primit şi pentru care le-am mulţumit, am mai luat din magazia cabanei ceva alimente pentru care am dat un bon semnat: "Armata naţională de rezistenţă". Bineînţeles că înainte de a pleca am distrus portretele "conducătorilor iubiţi", din cc, asemeni pe cele ale "marilor învăţători" Lenin şi Stalin. Cineva a rostit câteva cuvinte către cei de faţă, rugându-i să meargă şi să spună în ţară că există un colţ din Regatul României ce se mai află încă liber şi unde comuniştii nu au puterea. Am lăsat impresia că toţi munţii sunt în stăpânirea noastră, că luptătorii străjuiesc toate coastele din jur. După ce au împuşcat steaua de deasupra cabanei cei şase au plecat pe plai în jos în fluturările de mâini ale turiştilor.

Nu vreau să-mi închipui ce furie o fi fost la comandamentul securităţii. Aşa-mi explic de ce şi-au retras precipitat forţele ce păzeau Valea Rea şi s-au repezit cu toţii să înconjoare Valea Bâlii. Dar a doua zi când ciobanul Traian Nistor i-a anunţat că tocmai trecusem pe la el şi mâncasem s-au năpustit din nou cu o parte din forţe în Valea Rea. Două săptămâni au bătut cu furie toţi munţii, căutând zadarnic, ca să se întoarcă până la urmă, la bazele lor, fără nici un rezultat. Cu întregul grup de luptători ne aflam în dreapta Oltului, în pădurile Şoarşului, la rădăcina unui stejar secular unde discutam, în tihnă ce aveam de făcut mai departe.

Mult mai târziu am aflat că acea masivă operaţie de represiune, de curăţare a munţilor de luptători, a fost condusă personal de şeful politic al armatei, generalul Nicolae Ceauşescu, ajuns apoi şi mai mare, ce ştie toată lumea. Acum, după atâţia ani şi întâmplări, mă gândesc că aşa a fost scris în zodia lui, să facă totdeauna "totul" dar să nu se aleagă până la urmă, din toată zdroaba lui, decât praful şi pulberea, ca de toată împărăţia minciunii pe care a slujit-o.

Ion GAVRILĂ

(articol preluat din PUNCTE CARDINALE, nr.7/1991), p.5)

RIDICĂ-TE, GHEORGHE, RIDICĂ-TE, IOANE

Nu pentru-o lopată rumenă de pâine,
nu pentru pătule, nu pentru pogoane,
ci pentru văzduhul tău liber de mâine,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Pentru sângele neamului tău curs prin şanţuri,
pentru cântecul tău ţinut în piroane,
pentru lacrima soarelui tău pus în lanţuri,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te Ioane!

Nu pentru mânia scrâşnită-n măsele,
ci ca să aduni chiuind pe tăpşane
o claie de zări şi-o căciulă de stele,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Aşa, ca să bei libertatea din ciuturi
şi-n ea să te-afunzi ca un cer în bulboane
şi zarzării ei peste tine să-i scuturi,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Şi ca să-ţi pui tot sărutul fierbinte
pe praguri, pe prispe, pe uşi, pe icoane,
pe toate ce slobode-ţi ies înainte,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Ridică-te, Gheorhe, pe lanţuri, pe funii!
Ridică-te, Ioane, pe sfinte ciolane!
Şi sus, spre lumina din urmă-a furtunii,
Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Radu GYR

ECONOMIA ROMÂNEASCĂ ÎNTRE SINUCIDERE ŞI IZBĂVIRE

În scopul de-a face pe om total dependent, partidul comunist a luat sub controlul său toate activităţile economice ale societăţii. Aşa s-a ajuns că statul producea şi vindea totul, de la cele mai sofisticate maşini până la borşul din piaţă. Pentru a-şi atinge acest scop, partidul comunist şi-a format un aparat birocratic constituit din oameni a căror calitate principală trebuia să fie capacitatea de a se supune şi a executa orbeşte ordinele partidului, de fapt ale nomenclaturii comuniste. Toate legile fireşti ale economiei au fost eliminate, iar economia a devenit un instrument politic. Toţi cei competenţi şi cinstiţi, care prin diverse forme au protestat împotriva acestei crime economice, au fost împinşi pe poarta teribilelor fabrici de suferinţă instituite de comunişti. Destul de mulţi, din incompetenţă, dar mai ales din abject lichelism, au acceptat monstruozitatea şi au devenit instrumente docile ale unui mecanism economic nefiresc. Nomenclatura comunistă a înţeles că singurul motor care poate mişca oarecum aberantul angrenaj al economiei comuniste este teroarea, frica generalizată: frica pierderii locului de muncă (fără nici o posibilitate de a găsi o altă modalitate de supravieţuire, pentru că oriunde mergeai dădeai de acelaşi patron neînduplecat, partidul) sau frica pierderii libertăţii (sau a ceea ce mai rămăsese din ea). Încetul cu încetul, acest motor al economiei comuniste nu a mai funcţionat şi atunci a ieşit la iveală lipsa oricărei forme de responsabilitate, nepăsarea, minciuna, traficul de influenţă, hoţia ca fapt calificat, hoţia cu acte etc. Tot angrenajul economic comunist s-a gripat şi blocat ca un motor şi astfel economia comunistă s-a prăbuşit. Comunismul s-a prăbuşit din interior şi numai din interior. Principala cauză a prăbuşirii generale rămâne prăbuşirea economiei de tip comunist, pierderea chiar şi a capacităţii de a asigura supravieţuirea populaţiei. Înlăturarea comunismului astfel îmbolnăvit, din ţările peste care această nefericită pecingine s-a întins, se ştie cum s-a făcut. Numai la noi încercarea de înlăturare s-a făcut printr-o Revoluţie, cu sacrificii de vieţi omeneşti. Impactul acestei Revoluţii în exterior a fost enorm. Toată lumea a fost dispusă să ne ajute pe toate căile, a fost dispusă să pună umărul la refacerea economiei româneşti. Motivaţia marelui interes pentru România era în primul rând una raţională. Pentru investitori, România era ţară cu resurse, o ţară fără datorii, o ţară care dispunea de o industrie relativ dezvoltată, cu o forţă de muncă calificată şi ieftină, o ţară care, în sfârşit, convinsese lumea că a înţeles aberanţa mecanismelor economiei comuniste şi necesitatea urgentei lor înlăturări. Pentru investitori României nu îi trebuia decât ceva capital, cu care să facă unumite retehnologizări, repunând în funcţiune adevăratul motor al economiei. Nu trebuia altceva decât ca viaţa economică să fie lăsată să funcţioneze după legile specifice economiei de piaţă: legea cererii şi a ofertei, a competiţiei şi a competenţei.

Nu a fost să fie aşa. În cei 5 ani şi jumătate trecuţi de la Revoluţie, logica nu şi-a găsit locul cuvenit în economia românească. Repede, cu o abilitate demnă de invidiat, aparatul care a deservit motorul absurd şi corupt al economiei comuniste a acaparat puterea şi a înţeles ce are de făcut pentru propriile sale interese. Pentru cei din ţara noastră, care cunoşteau şubrezenia eşafodajului economiei comuniste şi au luptat împotriva lui, cât şi pentru lumea care trebuia să vadă că România a terminat cu comunismul, puterea a adoptat tactica prafului în ochi, dând legi reformatoare şi uzând demagogic de un insistent limbaj favorabil reformei, fără a face însă nimic concret. Pentru cei mulţi, nostalgicii, care în comunism "s-au descurcat" mulţumitor, mai mult prin mijloace ilicite şi mai puţin prin muncă, situaţia a fost convenabilă, creându-le iluzia siguranţei. Cine a uitat lozincile din campaniile electorale de după Revoluţie: "Nu ne vindem ţara!", "Nu vrem îmbogăţiţi!", "Nu vrem întoarcerea moşierilor!", "Nu vrem şomaj!" etc.? Cu asemenea lozinci fosta nomenclatură, cu însemnate sacrificii în aparatul său, a reuşit să-şi menţină poziţiile şi-n economie. Totodată, a avut grijă să-şi asigure şi controlul brumei de economie privatizată, prin nomenclaturiştii care nu au mai încăput în structurile politice neocomuniste, dar care au avut posibilităţi financiare şi au devenit, peste noapte "capitalişti".

Preţul acestei politici, plătit de noi toţi, s-a dovedit enorm:

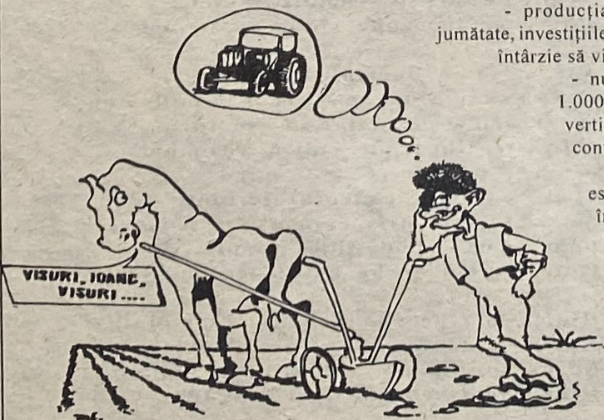
- producţia a scăzut aproximativ la jumătate, investiţiile au stagnat, iar capitalul străin întârzie să vină;
- numărul şomerilor a depăşit 1.000.000 şi există pericolul unei vertiginoase creşteri a acestora în continuare;
- tineretul, viitorul ţării, este complet debusolat; cei mai îndrăzneţi îşi iau lumea în cap, iar marea majoritate aşteaptă pasivă, fără să ştie ce, în timp ce nomenclatura comunistă se aşează cât poate mai bine în şa, omiţând că tineretul ar putea exploda din nou;
- cea mai mare parte a populaţiei trăieşte sub pragul sărăciei, cu consecinţe demografice şi de sănătate de maximă gravitate.

Dezastrul politicii puterii neocomuniste este total şi are o singură şi gravă caracteristică: păstrarea structurii şi aparatului comunist, cu strâmbele lui soluţii ineficace, cu interesele lui de castă, fără nici o responsabilitate faţă de viitorul ţării. Aşa se explică cei peste 5 ani de stagnare, în condiţiile în care cele mai multe din ţările fostului lagăr comunist se află demult angajate în trecerea Rubiconului, sau l-au şi trecut deja, cu efecte remarcabile, aşa cum s-a întâmplat, de pildă, în Cehia.

A venit însă ziua scadenţei. A venit ziua în care puterea neocomunistă de la noi este forţată să treacă totuşi la reformă, nemaiavând nici un sprijin pentru păstrarea tiparelor economiei moştenite. Pe de o parte puterea constrânsă de mizeria din ţară şi de structurile europene în care a intrat, iar pe de altă parte China şi Rusia, de unde aştepta "izbăvirea", nu mai pot constitui sprijin economic serios, ele însile trecând la o extinsă privatizare. Puterea neocomunistă îşi dă seama că trebuie să dea socoteală ţării de întârzierea reformei, cu toate consecinţele ei nefaste asupra populaţiei, dar şi pentru această bruscă schimbare de atitudine abia după 4 ani! Pentru a se salva, puterea încearcă să găsească diverşi parteneri din opoziţie, cu care să declanşeze adevărata reformă, dar în spatele cărora să se ascundă de consecinţele politice ale sacrificiilor pe care această reformă atât de mult întârziată le determină. În momentul de faţă încearcă să se folosească şi de sindicate, dar deocamdată fără succesul scontat. Dacă nu le va ieşi pasienţa, probabil că neocomuniştii vor accepta alegeri anticipate, ştiind că lasă o moştenire catastrofală, astfel ca viitorul Guvern să nu poată face mare lucru, iar atunci nostalgicii, cărora duhoarea structurilor comuniste le prieşte, să-i aducă din nou la putere, ba chiar cu titlul de "salvatori", aşa cum deja s-a întâmplat în anumite ţări foste comuniste.

Ceea ce rămâne de sperat este că electoratul va ajunge să realizeze, măcar în ceasul al doisprezecelea, pe propria piele, că rămăşiţele comunismului nu mai pot scoate din impas, că munca şi cinstea sunt adevăratul temei al primenirilor viitoare, că soluţii imediate şi miraculoase nu există, dar că relansarea economiei este totuşi posibilă, în timp, cu condiţia de a nu mai tolera incompetenţa şi demagogia şi de a nu mai suspina, prosteşte, după vechiul regim, precum jidovii după ceapa Egiptului.

Constantin CONSTANTINESCU

Obârşia răului

Întors în ţară pentru prima dată, după 22 de ani, m-a întristat mult tot ce vedeam şi auzeam. M-a mirat mai puţin ce văzusem în oraşele noastre, care arătau din ce în ce mai rău, aşa cum arată acum oraşele din fostele colonii din Africa. În oraşe oamenii se smintesc mai uşor decât la sate, îşi pierd mai repede bunele obiceiuri... Satele noastre credeam că mai păstrează încă buna-cuviinţă, obiceiurile strămoşeşti şi credinţa în Dumnezeu.

Privindu-le din goana autobuzului, feţele caselor dinspre stradă erau îngrijite, ba chiar cu câteva flori la ferestre şi în grădini. Nici urmă însă de grajduri pentru vite, de şure de fân, de hambare; nimic din ceea ce avea altădată ţărănimea noastră! Gunoaiele se zăreau aruncate peste tot în spatele caselor. Ici, colo vedeam câte un bătrân sau copii. Câini vagabonzi şi flămânzi căutau de mâncare pe câmpuri. Trist de tot, înţelegeam de ce este aşa, dar mă gândeam: ce ar spune străinii? Doar ţara noastră este departe de stepele Asiei! Ce deosebire faţă de gospodăriile ţărăneşti din ţările din Apus (care, este drept, nu au fost lovite aşa de rău de urgiile istoriei)! Ţăranul din Apus are pământul lui, pe care după lege îl moşteneşte numai unul din copii, care este obligat să-şi despăgubească fraţii sau îi face asociaţi la muncă şi câştig. Aceasta pentru că pământul fărâmiţat în loturi mici nu este destul de productiv, nu aduce suficient câştig ca să poţi trăi omeneşte. Ţărănimea are mai mult vaci de soi, care dau lapte mult; le mulge repede, cu aparate electrice; are crescătorie de păsări sau porci; are tractorul şi combina lui pentru recoltarea cerealelor, are o remorcă, un camion deseori, ba chiar şi automobil pentru persoane. Ţăranul munceşte mult, dar este răsplătit pentru munca lui. Este DOMN la el acasă.

Ţara noastră avea cândva o populaţie de peste 80% alcătuită din ţărani. Până la începutul veacului trecut, afară de răzeşi şi moşneni, ţărănimea română era destul de săracă, slugărind pe moşiile boiereşti, administrate de "ciocoi" venetici.

Alexandru Ioan Cuza, în anul 1864, a făcut prima împroprietărire a ţăranilor care n-aveau pământ. Ţăranii i-au fost recunoscători şi multe sate poartă de atunci numele de "Cuza-Vodă". Mai târziu, Regele Ferdinand a promis ostaşilor ţărani de pe front, în primul război mondial, că vor fi împroprietăriţi. Regele şi-a ţinut cuvântul dat şi a făcut o împroprietărire şi mai mare, în anul 1921. Mai erau multe de făcut, dacă am fi trăit în libertate. Libertatea ne-a fost însă strivită sub cizma sovietică. Comuniştii ruşi ne-au "satanizat". Aşa ai ajuns tu, vere Ioane, unchiule Matei, bunicule Toader, rob la colhoz şi slugă pe bucata ta de pământ! Ce-aţi suferit în timpul comunismului turbat a scris cu multă pricepere în paginile acestei foi domnul Andrei Răzeşu ("Lumea satelor", nr.4, Ian.1995). În sate au rămas aproape numai bătrânii şi copiii. Am ajuns ca vai de lume, iar gospodăriile se ruinează mereu!

Toţi aşteptam marea schimbare şi, în sfârşit, părea că a venit: Revoluţia din Decembrie 1989. A fost însă numai... o jumătate de revoluţie! Cine este de vină? Noi toţi. Şi tu, vere Ioane, unchiule Matei, bunicule Toader, pentru că nu aţi avut curajul să spuneţi în taină copiilor şi nepoţilor voştri cei mai cuminţi, cum a fost altădată în libertate, când eraţi stăpâni pe avutul vostru, nu robi la "tovarăşi". Ştiu că v-a fost frică. Dar cu frica rămâneţi mai departe robi! Aţi fost chemaţi la alegeri. Şi pe cine aţi votat? Tot pe vechii lupi îmbrăcaţi în piei de oaie! La revoluţie poporul ştia că este sătul de ce a fost, dar nu era pregătit pentru felul cum să-şi gospodărească casa şi ţara de mâine, de după revoluţie. Dictatura cea mai neagră a comuniştilor a înecat în sânge orice fel de rezistenţă şi a umplut închisorile. Cei mai buni fii ai ţării au pierit în închisorile comuniste. Iar Revoluţia din Decembrie a fost furată de vechii-noi tovarăşi. A fost mai ales o răfuială între lupi, pentru ciolan!

Pretindem că suntem un popor inteligent. Dacă este aşa, avem datoria să ne spălăm cât mai repede mintea îmbâcsită de propaganda şi teroarea comunistă, să păşim cu paşi repezi spre libertate, pâine şi democraţie adevărată.

Se apropie alte alegeri. Dacă nici acum, vere, unchiule, bunicule, nu veţi spune rudelor voastre mai tinere şi prietenilor voştri care-i drumul spre libertate, bunăstare şi demnitate, ţara noastră se va confrunta şi mai mult cu sărăcia, în disperare şi în dispreţul altor popoare. Plecarea din ţară, acum când este mai multă speranţă de mai bine, nu mai e o soluţie. Străinii din Apus s-au săturat de "milogii" din ţările comuniste şi neocomuniste. Cine nu trăieşte pe pielea lui necazul, n-are înţelegere pentru suferinţa altuia. Nici o speranţă că ne vor ajuta alte ţări mai bogate, atâta timp cât la noi în casă nu-i "curăţenie", rânduială şi cinste! Am aşteptat aproape 46 de ani "să vină Americanii"! Târziu am aflat că, în numele "marilor democraţii apusene", fusesem vânduţi ca vitele pentru abator URSS-ului! *De acolo ni se trage tot răul, de la comunism şi de la urmările lui.*

Adevărul trebuie privit în faţă. Cine îşi fură singur căciula, nu se păcăleşte decât pe el.

Vă rog să mă iertaţi dacă v-au supărat rândurile mele scrise de departe. Pe cei pe care-i iubeşti, nu-i minţi. Le spui cu gând curat ce crezi, spre binele tuturora.

Dr. *Cosma* DAMIAN
(Germania)

O NOUĂ ROM-ANITATE

Problema ţiganilor, tot mai des numiţi de la o vreme romi (cam cum ai zice "naiba" în loc de "dracul"), devine, tot mai evident, una dintre problemele cele mai delicate ale prezentului şi viitorului nostru. Pe lângă disoluţia etnică, civică şi morală produsă constant de acest factor intern, problema maghiară, reprezintă doar o bagatelă!

Ultimul recensământ ne pune la dispoziţie nişte cifre ridicole privitoare la minorităţile naţionale şi mai ales la "etnia romilor". Este drept că s-a mers pe libera declaraţie a persoanelor recenzate, dar, în aceste condiţii, se naşte de la sine întrebarea: de ce ne mai aflăm în treabă cu astfel de statistici? Vrem să ne amăgim sau vrem să dezinformăm?

Astfel, structura populaţiei pe naţionalităţi ar fi, la nivelul întregii ţări, de 89,4% români, iar la nivelul Capitalei - 97,5%! Din asemenea cifre nici măcar numărul total al ungurilor nu se acoperă, ca să nu mai vorbim de alte minorităţi etnice mai puţin semnificative astăzi (germani, sârbi, ruşi, ucrainieni, turci, tătari, greci, evrei, armeni etc., iar în ultima vreme chiar... arabi şi chinezi). Unde să mai încapă şi ţiganii? Mai degrabă rezultă că ei s-au declarat, cu seninătate şi-n proporţie covârşitoare, români. Nu trebuie să fii statistician ca să-ţi dai seama că, în România de azi, numărul ţiganilor (colcăind pe tot cuprinsul ţării) este chiar mai mare decât cel al populaţiei maghiare (considerate oficial minoritatea etnică cea mai numeroasă). Noi nu putem şti cifra exactă (sperăm că Statul o cunoaşte, deşi o tăinuieşte!), dar avem temeiuri să presupunem că ea se situează undeva între două şi trei milioane de capete de "romi". Iar în Capitală, unde zonele cu un număr infim de ţigani (cum e cartierul Drumul Taberei, de exemplu) sunt tot mai rare, în vreme ce aglomerările de populaţie ţigănească sunt tot mai numeroase (în Pantelimon, Giuleşti, Ferentari etc.), ei reprezintă cel puţin a zecea parte din numărul total al locuitorilor Bucureştiului (aproape 2.300.000, conform datelor aceluiaşi recensământ).

Lăsăm la o parte, deocamdată, cazul celorlalte minorităţi etnice (inclusiv pe cel al evreilor, care dintotdeauna şi-au "ocultat" efectivele). Ţiganii sunt ameninţători, nu în ultimul rând, şi prin ritmul lor foarte mare de înmulţire, cu mult superior celui al populaţiei româneşti. Dar, nu atât numărul lor în sine reprezintă pericolul cel mare, cât cvasiimposibilitatea integrării lor sociale. Ei alcătuiesc astăzi mai mult decât o mafie; sunt de-a dreptul un Stat în Stat. Pe lângă faptul că au compromis serios imaginea externă a ţării, ei sunt şi principalii factori de agravare a haosului intern (cu toleranţa iresponsabilă a autorităţilor). Certaţi cu munca, îndărătnici, analfabeţi, pungaşi, sălbatici şi violenţi, ei nu numai că parazitează pe corpul social, dar îl agresează în permanenţă, pe toate planurile. Nu e treaba noastră să dăm soluţii, dar e dreptul nostru să reclamăm măsuri (ferme şi vizibile) din partea Puterii actuale. Altminteri în 20-30 de ani România se va... rom-aniza de tot şi va deveni mahalaua cea mai temută şi mai puturoasă a bătrânei Europe!

V.A.M.

ÎNDRUMAR POLITIC

Gabriel CONSTANTINESCU

FERIȚI-VĂ DE PROFEȚI MINCINOȘI, CARE VIN LA VOI ÎN HAINE DE OI, IAR PE DINLĂUNTRU SUNT LUPI RĂPITORI.

MATEI 7; 15

CINE CONDUCE ASTĂZI ȚARA

Ce s-a petrecut în Decembrie '89

Evenimentele din Decembrie '89, atât de mult trâmbițata "*Revoluție*", a fost o acțiune de nemulțumire a populației din unele orașe mari ale țării, abătută de la drumul ei, cu viclenie, de comuniști pentru ca să nu izbucnească o adevărată REVOLUȚIE care să-i măture, pentru totdeauna de la conducerea României.

Pentru a înțelege mai bine acest adevăr, să ne reamintim pe scurt cum s-au petrecut lucrurile. În anul 1989, rând pe rând, în toate țările aflate sub stăpânirea Imperiului bolșevic de la Răsărit au izbucnit mișcări care au înlăturat de la conducere regimurile comuniste. Libertatea asuprită își cerea drepturile și se dovedea mai puternică decât asupritorii. Numai în țara noastră se părea că regimul comunist este de neclintit. În lumea liberă umbla o vorbă care nu ne face cinste: "*Mămăliga nu explodează!*"

Cei care ne judecau astfel erau însă nedrepți. Nici un alt popor din Europa nu și-a dat obolul de sânge și suferință în lupta împotriva comunismului ca poporul român. Războiul sfânt purtat în Răsărit, nu pentru a cotropi pământuri care nu ne aparțin, ci ca o "*cruciadă*" împotriva celor fără Dumnezeu, precum și rezistența anticomunistă de după 23 August 1944, reprimată prin asasinate și întemnițarea a sute de mii de patrioți, sunt dovezi de netăgăduit în acest sens. Iar dacă la noi nemulțumirile au izbucnit în urma celorlalte țări comuniste, acest lucru s-a datorat faptului că în nici o altă astfel de țară, aparatul de represiune și teroare, Securitatea, nu a fost atât de bine organizat și de brutal ca în România.

***

Când, în sfârșit, și la noi, în urma izbucnirii violente a nemulțumirilor populației din Timișoara și apoi din București și din alte orașe, a devenit limpede că regimului comunist i-a sosit ceasul, comuniștii, grupați în jurul actualului președinte Ion Iliescu, au hotărât să-și sacrifice stăpânul, căruia i se închinaseră până atunci, pe Nicolae Ceaușescu, pentru a păstra mai departe conducerea țării. Și manevra le-a reușit. Opoziția anticomunistă, atât cât mai rămăsese în viață după aproape cincizeci de ani de prigoană, îmbătrânită și obosită, nu a fost capabilă să ducă acțiunea de răsturnare a sistemului comunist până la capăt. În România nu a avut loc o schimbare de regim, ci înlocuirea la conducerea țării a unei echipe de conducere cu o alta; înlocuirea echipei condusă de Nicolae Ceaușescu cu echipa condusă de Ion Iliescu. "*Aceeași Mărie cu altă pălărie*", dacă ne-ar arde să facem haz de necaz.

Cine a preluat conducerea României în Decembrie '89

Grupul de comuniști care a preluat conducerea României în Decembrie '89, îl are conducător pe actualul președinte Ion Iliescu. În toate țările din lume, cu adevărat democratice, cetățenii doresc să-și cunoască bine conducătorii. Se merge cu această dorință atât de departe, încât se scotocește în cele mai intime cute ale vieții personale ale celor cărora li s-a încredințat conducerea statului. Așa fiind lucrurile nu greșim dacă aruncăm și noi o privire asupra trecutului celui care în Decembrie '89, după ce a organizat din umbră, într-un simulacru de proces, asasinarea soților Ceaușescu, a devenit președintele României!

Tatăl: ALEXANDRU ILIESCU, membru PCR în ilegalitate. A militat pentru cedarea Basarabiei și Bucovinei către URSS, fiind nevoit să fugă în URSS. După război devine activist PCR la Ploiești.

Mama: MARIA (născută Cioabă), casnică. A divorțat de soț după fuga acestuia în URSS, drept care este renegată de fiu, trăind într-o mahala din București.

ION ILIESCU: Născut în 1930 la Oltenița; din 1944 - membru UTC, iar din 1953 - membru PCR.

STUDII: inginer și propagandist la Universitatea "V.I.LENIN" din Moscova.

FUNCȚII: 1956 - Secretar CC al UTC (UTM); 1957 - Deputat MAN; 1957 - șef al studenților comuniști; 1967 - prim-secretar al UTC pe România; 1969-1972 - membru CPEx și secretar CC al PCR cu propaganda; 1972-1974 - secretar al C.J.al PCR Timiș; 1974-1979 - prim-secretar al PCR Iași; 1979-1985 - ministrul Apelor; 1985-1989 - director la Editura Tehnică.

REALIZĂRI:

- Înainte de Revoluție în 1956 a susținut și a favorizat arestările și condamnările studenților români, după Revoluția din Ungaria. Pe tot timpul activității sale politice a fost un activist comunist ascultător.

- În timpul Revoluției din 1989 a luat legătura cu rușii (înainte de a fi ales președinte) și a chemat trupe rusești în țară; i-a "*evaporat*" pe teroriști după ce au fost peste 1300 de morți și mii de răniți.

- După Revoluție se opune împroprietăririi țăranilor, făcându-i ''paraziți'' și vrea reinstaurarea CAP-urilor (asociații) conduse tot de nomenclaturiști și comuniști; în 1990 și 1991 aduce minerii la București, acțiune care izolează țara de lumea civilizată; în 1991 a semnat tratatul cu URSS care, dacă era ratificat de către Parlament, ar fi impus ca noi, românii, să mergem să tragem .în frații noștri moldoveni, care nu sunt lăsați să se unească cu noi. Ion Iliescu a declarat că "*numai românii extremiști contestă Pactul Molotov-Ribbentrop și vor Unire*"; a protejat nomenclatura comunistă și securitatea; împreună cu *P.ROMAN, V.MĂGUREANU, A.BÂRLĂDEANU, D.MARȚIAN, V.STĂNCIULESCU, S.BRUCAN* și mulți alți "*patrioți*" au dus țara în dezastru economic, muncitorii în șomaj, întreprinderile în faliment, câmpurile în maidane sterpe, pentru a le cumpăra acum, pe nimic, foștii nomenclaturiști PCR.

LOCUINȚA: Palatul "Cotroceni"; SUMA alocată de la bugetul României pentru Președinție - 160 milioane lei și 2 milioane dolari (cifre valabile pentru anul 1992; astăzi ele sunt mult mai mari, n.n.)

GARDA DE PAZĂ: 3400 de ofițeri și subofițeri din fosta Securitate (cifra este valabilă pentru anul 1992; astăzi, în jurul președintelui veghează o întreagă armată, cu mult mai numeroasă decât trupa care asigura paza lui Nicolae Ceaușescu, n.n.)

PRINCIPALII CONSILIERI: sunt recrutați din foștii activiști și propagandiști PCR de la "Academia ȘTEFAN GHEORGHIU".

(Datele acestei biografii au fost extrase din *Arhiva Institutului Munzinger* din Germania).

Cum s-au "democratizat" comuniștii

Astăzi, comunismul nu mai este la modă. Un lucru pe care atât Ion Iliescu, cât și acoliții lui îl știu foarte bine. De aceea, pentru a-și păstra funcțiile și privilegiile și-au schimbat numele, pretinzând în gura mare că sunt "*democrați*" de când lumea. O minciună sfruntată pe care încearcă să o ascundă prin împărțirea fostului Partid Comunist Român în cinci partide cu nume diferite, dar cu același stăpân, cu același crez și cu aceleași țeluri. Cinci nume pe care fiecare român cu credință în Dumnezeu și dragoste de neam trebuie să le cunoască și să se ferească de ele ca de "necuratul". Le reamintim încă odată cititorilor, pentru ca la viitoarele alegeri să nu se lase înșelați de viclenia comuniștilor. Ele sunt: *Partidul Democrației Sociale din România* (PDSR), *Partidul Socialist al Muncii* (PSM), *Partidul România Mare* (PRM), *Partidul de Uniune Națională Română* (PUNR) și *Partidul Democrat Agrar din România* (PDAR).

***

Ne desparte mai puțin de un an până la alegerile generale, când românii vor fi chemați, din nou, în fața urnelor să-și aleagă Președintele Statului și un nou Parlament din care se va constitui Guvernul. Dacă și de data aceasta vom face greșeala din 1992 să-l votăm pe Ion Iliescu, Românii și România își merită soarta. Bogata noastră țară a ajuns cenușăreasa Europei și, din pricina proastei gospodăriri, stăm cu mâna întinsă, ca niște cerșetori, așteptând ajutoare de la străini. Și asta pentru că n-am știut să ne alegem conducători buni, n-am fost în stare să ne dăm seama că cei pe care i-am ales nu sunt decât aceiași comuniști de ieri care au dus țara la dezastru.

În vederea viitoarelor alegeri, președintele țării, Ion Iliescu bântuie țara, împrăștiind în jurul său zâmbete și promisiuni mincinoase. De hotărârea cu care vom ști să-i întoarcem spatele, depinde ziua de mâine. Și nu numai pentru noi, ci și pentru urmașii noștri.

EDITURA "PUNCTE CARDINALE"
B.R.D. Sucursala SIBIU
Cont nr. 4072996517509

Colegiul redacțional: Gabriel CONSTANTINESCU, redactor - șef;
Ion Gavrilă Ogoranul, Răzvan Codrescu,
Demostene Andronescu, Constantin Iorgulescu
Ioan NISTOR - secretar de redacție
Marilena CĂBAȘ - corector
2400 SIBIU - Calea Dumbrăvii nr. 109
Telefon 069/422536

Tehnoredactare computerizată "PUNCTE CARDINALE"
Masib S.R.L Printing Company